

вокально-хореографічних колективів України. “Він повернув до сценічного життя безцінні перлини народної творчості: колядки, шедрівки, веснянки, купальські ігри та забави, гуцульське весілля, запальний танець “Аркан”, вокально-хореографічні сюїти “Проводи на полонину”, “Опришки Олекси Довбуша”, “Пори року” та багато інших народних традицій і звичаїв, що принесли йому справедливе визнання” [2].

Історія Державного Гуцульського ансамблю пісні і танцю продовжує творитись й надалі, постійно збагачуючи українську народну скарбницю новими мистецькими здобутками.

1. Кубик М. Прикарпатська правда. 3.XI.1965 р. – С.4.

2. Легкий І. Верховино, свідку ти наш. – К.: “Музична Україна”, 1990 р. – С.3.

ВИЩІ МУЗИЧНІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ СТАНІСЛАВА НАПРИКІНЦІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

Леся Ничай,

V курс, музичний факультет.

Науковий керівник –Толошняк Н.А.,

кандидат мистецтвознавства, доцент.

Історія становлення та розвитку музичної освіти Станіслава кінця ХІХ – І третини ХХ ст. (до 1939 р.) є невід’ємною часткою української музичної культури. В означений період прослідковується великий підйом в цій галузі, що було зумовлено демократизацією суспільно-політичного життя в Галичині, відкритістю для взаємовпливів та взаємопроникнень культур різних народів, що було викликане конкретними історичними умовами, які склалися на той час.

Організація польських та українських культурно-просвітницьких і музичних товариств, що активно діяли в сфері музичної освіти та виховання шляхом пропагандистської, просвітницької, видавничої роботи, сприяла підвищенню рівня духовності населення краю [1].

В системі навчально-виховних закладів Станіслава (народних школах, гімназіях, учительських семінаріях) предмети музики і співу, а також гри на скрипці, були одними із основних, що давало змогу широкому учнівському загалу долучитися до мистецтва і таким чином розширити свій світогляд [2;3].

Спеціалізовані школи різних типів та рівнів, що працювали в місті у той час, готували професіоналів для виконавської та педагогічної роботи. До них належали приватні музичні школи, школи музичних товариств, вищі учбові установи. Зокрема, в перші два десятиліття ХХ століття діяла музична школа, відкрита “Станіславським Бояном”, що згодом (у 1921

році) переросла у філію Вищого Музичного інституту ім. М.Лисенка (що у Львові), який став найбільшим досягненням української інтелігенції у справі національної музичної освіти. За формою організації навчального процесу цей заклад наближався до західноєвропейських консерваторій, вирізнявся багатосторонньою діяльністю, яка включала підготовку кваліфікованих педагогів та виконавців, концертну, просвітницько-пропагандистську, виховну сфери [4].

Поряд із українськими школами на території міста діяли польські навчальні заклади, серед яких тривалістю та ефективністю роботи вирізнялася Консерваторія ім. С.Монюшка, заснована у 1879 році, що в активній співпраці із Музичним товариством ім. С.Монюшка розгорнула велику просвітницьку діяльність. Рівень цього закладу відповідав рівню європейських вищих учбових закладів такого типу, про що свідчить наявність висококваліфікованих педагогів, обширних лекційних планів, великий обсяг роботи, яка включала освіту і виховання виконавських та педагогічних кадрів, концертну, пропагандистську сфери [5].

Починаючи із 1910 року в Станіславі працювала філія Музичного інституту А.Нементовської (що у Львові), який належав до музичних учбових закладів вищого ступеня. Навчання проводилось за спеціальностями: фортепіано, орган, струнні, духові інструменти, сольний і хоровий спів, теорія музики, композиція, музична педагогіка. За формами роботи інститут був схожим до інших вищих учбових установ.

Саме ці навчальні заклади стали центрами підготовки кваліфікованих музикантів. Підвищення інтенсивності розвитку музичної освіти сприяло активізації музичного життя, що своїм наслідком мало зростання культурного рівня широких верств населення міста Станіслава та всього краю.

1. Повідомлення А.Вахнянина про діяльність культурно-освітніх товариств Галичини // ЦДІА у Львові.– Ф.818, оп.1, спр.20.

2. Звіт державної гімназії з руською мовою навчання в Станіславі за шкільний рік 1929/30; 1932/33; 1934/35.– Станіславів, накладом фонду учнів. “Союзна друкарня” у Станіславі.

3. Станіславська приватна чоловіча учительська семінарія Українського Педагогічного Товариства. // ДАІФО.– Ф.803, оп.1, спр. 1.

4. Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії.– К.: Музична Україна, 1972.– 515с.

5. Sprawozdanie z działalności wydziału Towarzystwa “Teatr im. Moniuski”, towarzystwo muzyczno-dramatyczne w Stanisławowie. Rok 1929-36.